

vihale ärritawad, saadik ei pea siis inimese õrnad nerwid mitte ärritatud saama.

Punane wärw teeb mulle alati lõdina nerwideõesse. Ta mõjub wäga filma wörkuha peale, siit kõdistab ta nägemisenerwi ja nägemisenerw paneb lõil teised tundmuse nerwid lõdinasse. Inimese tahtmine ei jää sähärduses nerwide olekus ka mitte puutumata, waid ta saab wäga elavalt liisuma pandud. On punase wärwi kiired ühest inimeest wõi loomast wõi osjast tulnud, mis nägijal juba enne waastumeist, siis töötub sagedaste paha meel rinnus ülesse, kaswab vibale ja awaldab ennast kas tõrjujas sõnas ebf teos. Ümberpööratud on lood, kui näituseks üks armas naistugu inimene punases riides meestsugu inimesele läheneb. Seal kasvatakad nerwide lõdina sunnil lõikusid igatjused ja ihaldused majalõrguselt mehe rindu: ta oida ja loidab fundmuste mässul, hoiab inimestest cemale, ringutab läsa ja waikib. Meel on ärdas, toit tahtmine waasta — surm suulustab poissi.

Niijugusid ärritawaid tundmusi wõib inimene wistiiste ka muidu saada, aga punane tulukeje wärw on lõige ägedam neid sunnitama.

Seda ütlen mina Sepa Rein, aga mitte, nagu mõni arwab, Mõldri Mihkel. See terve peatükk, kus Mihklist ja Bitust kõne, on minu hooleks Riblist enesest lõneida jäätud. Ja ma täidan Mihkli soovi juure hea meelega ning tahan siin palju tarjust välja laotada inimestele õpetusels ning enesele meelega jahutusels.

See tähendotud punane wärw on ta Mihklike palju tuulka teinud ning selle pärast on ta minu hooleks selle peatüki oma eluloost annud. Ja kui ma digust pean tunnista, siis olen ise ta punaste palgede ning veel punasemate huulte pärast palju oma nooremas eas fannatanud. Seda ütlen neile noorematele troostits, kes just parajaste padalis on. Ka diendan ma sellega neid etslisi arwamisi, mille töötu üks wana pois lõikidest tundmusterest tõbi ja lõikidest palaviludest paljas olla. Ilma hooplemiteta wõdin öolda, et palju rohkem oma noores eas olen fannatanud kui mõni praegune haljasnooff. O, meie olime muiste ka

poisid! Joostime kas wõi seina läbi niisuguse kirju põlle järele. Praegused pojad on wahest meie wanade waasta visetui vibmausid sisalikkude waasta. Nemad roomawad nii tasa, tasa ja tatsuwad ju hulga maa pealt oma terava ninaga ette, kas ka rahakott tõdrukul marufs walmis on; pole neil nerwid, pole neil verd. Meie ajal hüüti full nerwid pudusoone deks ja wäbesed wanemad inimesed teadsiwad ka sedagi nime, noorematel oliwad nad nime ja nää poolest hoopis tundmata. Aga teo pooltest, ehei! Hoopis teine inimese töög elas siis. Elawad, kräbedad, tulised oliwad nad. Polnud seal aega ega arupidamist. Läse Juhan, peremehe sõõk ja priitoit! Müünd nad nii aeglased, aelewad ja mõtlewad. Aga mis nad varatu mõtlewad? On see ka mõlemine, kui üks terwed nädalid ümbet wedelb, ei jaa ega jaa osjaga joonele. See pole kellegi mõlemine.

No aga, mis ma neid nooremaid fa nii wäga noomin. Eks igaüks tunne oma osja lõige paremaste. Nää praegusel ajal on ju fa see rahakott nii kutsulis pusti seatud. Tema see seda eluwankrit jubib. Mammonat, mees midagi ei maksa. Selle pärast peab siis ka sobiama kápuga, kas tõdrukul rahakott lõrwoś, muidu waja losja hobuse pea teise talusse põõrata. Randke, lapsukeed, oma toormat, kandke piika meelega. Punane wärw pole mitte üksi wärw. Punane wärw oli meie wanade wärw.

Wanadega on aga wana aeg mõõdas. Uus aega uued kõmed, uued mõtted, uued nerwid, uued wärwid. Teie nooremad, teie wärw pole mitte punane waid ta on roheline. Roheline on teie wärw. Ärritatud meel nõuab lahutust. Itka ei jõua inimene ärritatud meelegel elada. Ma h u on ülem kui ärritus. Roheline wärw on rahusünnitaja. Roheline wärw lahutab ärritatud meelet. Kui mingi osi sind pahaudanud, siis mine toast välja halja metja all, ebf waata läbi alna õue rohelise puu otsa, full näed, tuust lahkub, meel läheb lahfeks. Selle pärast siidame uut aego, kus eluboonetel suuremad oknad tehakse, nii et rohelised puud ja rohelised põesad, mutu ja robumaa oma abutawa karwaga lõige lewade, juure ning jügise aja rahu-